

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 53 PŽ-841/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sutkinja Ružica Omazić, u pravnoj stvari tužitelja Ž. M., vlasnika obrta za usluge u građevinarstvu M., S., OIB ..., kojeg zastupa punomoćnik I. M., odvjetnik u S., protiv tuženika V. L. d.o.o. u likvidaciji, Z., OIB ..., kojeg zastupa punomoćnik G. J. L., odvjetnik u J. L. M. odvjetničkom društvu j.t.d., Z., radi isplate iznosa od 70.000,00 kn, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2840/18-29 od 24. studenog 2020., 31. siječnja 2022.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2840/2018-29 od 24. studenog 2020. u točki II. izreke u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od:

- 1,85 kn od 19. lipnja 2008.
- 21,99 kn od 19. kolovoza 2008., - 227,76 kn od 31. siječnja 2008., - 1.131,28 kn od 2. prosinca 2008., - 913,40 kn od 13. veljače 2009.,
- 477,77 kn od 4. ožujka 2009., - 502,62 kn od 3. travnja 2009., - 1.020,76 kn od 19. lipnja 2009.,
- 804,92 kn od 7. kolovoza 2009., - 437,92 kn od 21. rujna 2009.,
- 413,30 kn od 27. listopada 2009., - 356,58 kn od 17. studenog 2009., - 335,42 kn od 29. prosinca 2009.,
- 356,10 kn od 11. siječnja 2010., - 355,75 kn od 19. veljače 2010.,
- 330,20 kn od 17. ožujka 2010., - 384,43 kn od 19. travnja 2010., - 272,80 kn od 19. svibnja 2010., - 462,75 kn od 2. rujna 2010.,
- 810,45 kn od 15. studenog 2010., - 182,46 kn od 22. prosinca 2010., - 328,27 kn od 26. siječnja 2011., - 231,44 kn od 22. ožujka 2011., - 225,61 kn od 25. ožujka 2011.,
- 317,21 kn od 9. svibnja 2011. do 18. svibnja 2016., te točkama III. i IV. njene izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2840/18-29 od 24. studenog 2020. u točki II. izreke u dijelu u kojem je odbijen zahtjev

tužitelja da mu tuženik plati iznos od 10.903,04 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom i sudi:

Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 10.903,04 kn (desettisuća-devetstotri kune i četiri lipe) sa zakonskom zateznom kamatom od 19. svibnja 2016. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od osam dana.

III. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2840/18-29 od 24. studenog 2020. u točki I. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 916,67 kn sa zakonskom zateznom kamatom 19. svibnja 2016. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

IV. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2840/18-29 od 24. studenog 2020. u točki I. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju zakonsku zateznu kamatu na iznos od: - 190,25 kn od 1. srpnja 2011.,

- 145,14 kn od 5. rujna 2011.,
- 130,26 kn od 13. rujna 2011.,
- 137,15 kn od 17. listopada 2011., - 193,54 kn od 13. prosinca 2011.,
- 58,58 kn od 12. siječnja 2012., - 42,00 kn od 22. veljače 2012.,
- 21,75 kn od 14. ožujka 2012. pa do 18. svibnja 2016. i sudi:

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja da mu tuženik plati zakonske zatezne kamate na iznos od:

- 190,25 kn od 1. srpnja 2011., - 145,14 kn od 5. rujna 2011.,
- 130,26 kn od 13. rujna 2011.,
- 137,15 kn od 17. listopada 2011., - 193,54 kn od 13. prosinca 2011., - 58,58 kn od 12. siječnja 2012., - 42,00 kn od 22. veljače 2012., - 21,75 kn od 14. ožujka 2012. pa do 18. svibnja 2016.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška odgovora na žalbu tužitelja u iznosu od 1.250,00 kn uvećan za sudsku pristojbu prema odluci suda kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Odbacuje se kao nedopuštena žalba tužitelja protiv točke V. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2840/18-29 od 24. studenog 2020.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2840/18-29 od 24. studenog 2020. suđeno je:

„Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 916,67 kn s zateznim kamatama na iznos od:

- 190,25 kn od 1. srpnja 2011. do isplate, - 145,14 kn od 5. rujna 2011. do isplate,
- 130,26 kn od 13. rujna 2011. do isplate,
- 137,15 kn od 17. listopada 2011. do isplate, - 193,54 kn od 13. prosinca 2011. do isplate,

- 58,58 kn od 12. siječnja 2012. do isplate, - 42,00 kn od 22. veljače 2012. do isplate,
- 21,75 kn od 14. ožujka 2012. do isplate, po stopi koja se za razdoblje do

31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, u roku od 8 dana.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 10.903,04 kn sa zateznim kamatama na iznos od:

- 1,85 kn od 19. lipnja 2008. do isplate, - 21,99 kn od 19. kolovoza 2008. do isplate, - 227,76 kn od 31. siječnja 2008. do isplate, - 1.131,28 kn od 2. prosinca 2008. do isplate, - 913,40 kn od 13. veljače 2009. do isplate, - 477,77 kn od 4. ožujka 2009. do isplate, - 502,62 kn od 3. travnja 2009. do isplate, - 1.020,76 kn od 19. lipnja 2009. do isplate, - 804,92 kn od 7. kolovoza 2009. do isplate, - 437,92 kn od 21. rujna 2009. do isplate,

- 413,30 kn od 27. listopada 2009. do isplate, - 356,58 kn od 17. studenog 2009. do isplate, - 335,42 kn od 29. prosinca 2009. do isplate, - 356,10 kn od 11. siječnja 2010. do isplate, - 355,75 kn od 19. veljače 2010. do isplate, - 330,20 kn od 17. ožujka 2010. do isplate, - 384,43 kn od 19. travnja 2010. do isplate, - 272,80 kn od 19. svibnja 2010. do isplate, - 462,75 kn od 2. rujna 2010. do isplate,
- 810,45 kn od 15. studenog 2010. do isplate, - 182,46 kn od 22. prosinca 2010. do isplate, - 328,27 kn od 26. siječnja 2011. do isplate, - 231,44 kn od 22. ožujka 2011. do isplate, - 225,61 kn od 25. ožujka 2011. do isplate,
- 317,21 kn od 9. svibnja 2011. do isplate.

III. Odbija se u cijelosti zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka, kao neosnovan.

IV. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 8.125,00 kn, u roku od 8 dana.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.925,00 kn, kao neosnovan.“

2. Protiv te presude obje stranke su pravovremeno izjavile žalbu pobijajući je, tužitelj zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, a tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

3. Tužitelj svojom žalbom pobija točke II., III, IV. i V. izreke navodeći kako je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio djelomično osnovanim prigovor zastare, te da je nepravilan izraženi stav suda da se tužitelj ne može s uspjehom pozivati na odredbe Zakona o zaštiti potrošača i učinke kolektivne zaštite potrošača. Navodi kako se tužbeni zahtjev odnosi na povrat stečenog na temelju ništetne odredbe ugovora o promjenljivoj kamatnoj stopi i da je stoga sukladno čl. 241. Zakona o obveznim odnosima zastara počela teći protekom prvog dana od dana kada je tužitelj imao pravo zahtijevati ispunjenje te obveze, a da je to od donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. jer se radi o presudi u postupku kolektivne pravne zaštite koja je potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. te da je na početak zastare trebalo primijeniti pravno shvaćanje sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. Smatra da je stoga prvostupanjski sud pogrešno utvrdio početak odnosno tijek zastare i da je pogrešno primijenio materijalno pravo pozivom na odredbu čl. 1111. i čl. 225. Zakona o obveznim odnosima prilikom odlučivanja o zastari. Nadalje, navodi da je pogrešno primijenjena i odredba čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima budući da osim precizno određenje kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora, ugovorena promjenljiva kamatna stopa nije bila niti određena niti odrediva. Opreza radi osporava odluku o dosuđenom trošku tuženiku ističući da je nepravilno primijenjena odredba čl. 155. Zakona o parničnom postupku, jer se za ročišta koja su završena za pet minuta i ponavljaju se već izneseni navodi ne može priznati naknada u punom iznosu. Predlaže preinačiti prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu na način da se prihvati tužbeni zahtjev u cijelosti i naloži tuženiku naknaditi trošak tužitelju računajući i žalbeni trošak.

4. Tuženik je podnio odgovor na žalbu tužitelja u kojem je osporio žalbene navode u cijelosti te smatra da je prvostupanjska presuda u pobijanom dijelu pravilna i zakonita. Predlaže žalbu tužitelja kao neosnovanu odbiti te zahtjeva trošak odgovora na žalbu u iznosu od 1.250,00 kn uvećano za trošak sudske pristojbe po odluci suda.

5. Tuženik pak, svojom žalbom pobija točku I. izreke presude. U žalbi ponavlja navode iznesene tijekom prvostupanjskog postupka te u bitnom ističe da je, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, ugovorena promjenljiva kamatna stopa odrediva, jer je parametar za njeno određivanje L. C., što je tuženik kao pravna osoba svakako trebao znati, a potpisom ugovora je potvrdio da je prihvatio sve opće i posebne uvjete ugovora o leasingu. Smatra jasnim odredbu o kamatnoj stopi (čl. 20. i 21. u vezi s čl. 7. Općih uvjeta) koja regulira očuvanje vrijednosti ugovorenog iznosa financijskog leasinga. Navodi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje jer je na temelju izvedenih dokaza nepravilno zaključio da je odredba čl. 21.1.

Općih uvjeta neodrediva po visini, pa samim time i ništetna. Predlaže preinačiti prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu na način da se odbije tužbeni zahtjev i naloži tužitelju da nadoknadi tuženiku žalbeni trošak u iznosu od 1.562,50 kn uvećano za sudsku pristojbu po odluci suda.

6. Žalba tužitelja je djelomično osnovana, te je djelomično nedopuštena.

7. Žalba tuženika je djelomično osnovana, ali ne iz razloga navedenih u žalbi.

8. Prvenstveno valja istaknuti da je tužitelj žalbom osporio točku V. izreke pobijane presude. Međutim, kako je pod i točku V. izreke odbijen zahtjev tuženika za naknadu preostalog troška parničnog postupka u iznosu od 2.925,00 kn, tužitelj nema pravni interes pobijati presudu u tom dijelu. Stoga je na temelju odredbe čl. 358. st. 3. u vezi s odredbom čl. 367. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) valjalo djelomično odbaciti žalbu kao nedopuštenu i riješiti kao u izreci ovog drugostupanjskog rješenja.

9. Pobijana presuda ispitana je u preostalom dijelu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

10. Predmet spora je povrat iznosa koje je tužitelj platio tuženiku temeljem Ugovora o financijskom leasingu po osnovi redovnih kamata i to razlike između stope redovnih kamata koja je primjenjivana u trenutku sklapanja ugovora i povišene stope redovnih kamata koja je primjenjivana od 30. rujna 2008. pa do isteka ugovora, 14. ožujka 2012. Dakle, radi se o povratu preplaćenog iznosa kamata uslijed ništetnosti odredbe čl. 21.1. Općih uvjeta VB L. d.o.o. o promjenljivoj kamatnoj stopi.

11. Između stranaka nije sporno da su bile u poslovnom odnosu na temelju Ugovora o financijskom leasingu te da je potpisom ugovora tužitelj prihvatio kako posebne tako i Opće uvjete VB L. d.o.o. za zaključenje ugovora o leasingu, kojim je u točki 21.1. navedeno da je kamatna stopa promjenjiva i ovisi o uvjetima refinanciranja na tržištu. Tužitelj s obzirom na način ugovorene promjenljive kamatne stope, tužbeni zahtjev temelji na Zakonu o zaštiti potrošača uz pozivanje na presude ovog suda i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, koje su donesene u kolektivnom sporu kojeg je pokrenula udruga za zaštitu potrošača protiv određenih banaka, radi zaštite prava potrošača u situacijama nepoštenog ugovaranja, u kojima prosječnom potrošaču sadržaj ugovornih odredbi o promjenjivim kamatnim stopama nije mogao biti razumljiv, a visina kamatnih stopa niti je bila određena, niti je bila odrediva i stoga su takve odredbe ocijenjene ništetnima.

Sporno je postoji li pravna osnova tužbenog zahtjeva te, ako postoji, je li nastupila zastara utuženog potraživanja.

12. Prvostupanjski sud je zaključio da se u konkretnom slučaju ne može primijeniti Zakon o zaštiti potrošača jer se tužitelj ne može smatrati potrošačem u smislu čl. 3. tog Zakona, pa da mu stoga ne pripada zaštita koja temeljem tog Zakona pripada potrošačima. Međutim, pozivom na odredbu čl. 324. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 78/15; dalje: ZOO), u vezi s čl. 269., čl. 270. st. 1. i čl. 272. ZOO-a prvostupanjski je sud utvrdio da je odredba čl. 21.1. Općih uvjeta o leasingu ništetna, pa je na temelju odredbe čl. 323. st. 1. u vezi s čl. 1111. ZOO-a naložio vraćanje preplaćenog iznosa redovnih kamata u iznosu od 916,67 kn, za koji nije nastupila zastara, s pripadajućom zateznom kamatom od dana stjecanja sukladno čl. 1115. st. 1. ZOO-a, dok je odbio zahtjev za isplatu preostalog iznosa od 10.903,04 kn za koji je, pozivom na odredbu čl. 215. st. 1. i 216. ZOO-a i zastarni rok iz odredbe čl. 225. ZOO-a, utvrdio da je nastupila zastara i to za one iznose koji su uplaćene prije 9. svibnja 2011.

13. U odnosu na žalbu tužitelja.

14. Suprotno žalbenim navodima tužitelja, pravilno je zaključio prvostupanjski sud da se u konkretnom slučaju ne primjenjuje Zakon o zaštiti potrošača jer tužitelj nije potrošač u smislu odredaba tog zakona. Stoga je neosnovan navod tužitelja da se u konkretnom slučaju došlo do prekida zastarijevanja (čl. 241. ZOO-a), i da je tužitelj mogao zahtijevati ispunjenje tuženikove obveze (povrata preplaćene kamate) najranije od donošenja odluke u kolektivnom sporu radi zaštite potrošača.

15. Međutim, u pravu je tužitelj da se na prigovor zastare u konkretnom slučaju primjenjuje zauzeto pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. prema kojem: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora.“ Kako u konkretnom slučaju odluka o nišetnosti sporne odredbe nije pravomoćna, ali je sukladno navedenom pravnom shvaćanju upravo na „drugi način ustanovljena nišetnost ugovora“ jer se o nišetnosti sporne odredbe čl. 21.1. Općih uvjeta odlučivalo kao o prethodnom pitanju unutar ovog postupka, to je očito da je tužba u odnosu na dio predmetne tražbine podnesena unutar zastarnog roka.

Dakle, u pravu je tužitelj da je u odnosu na istaknuti prigovor zastare prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo ocijenivši ga osnovanim u odnosu na sve preplaćene iznose kamata koji su uplaćeni prije 9. svibnja 2011.

Budući da nije nastupila zastara potraživanja za preplaćene iznose kamata koji su uplaćeni u razdoblju od 19. lipnja 2008. do prije 9. svibnja 2011. u ukupnom iznosu od 10.903,04 kn pravilnom primjenom materijalnog prava je trebalo naložiti tuženiku da isplati tužitelju i taj iznos.

16. Kako se u konkretnom slučaju radi o zahtjevu iz čl. 323. st. 1. ZOO-a na pravo na zatezne kamate na preplaćeni iznos kamata se primjenjuje odredba čl. 1115. ZOO-a. Prema shvaćanju ovog suda tuženik je bio pošten do dana podnošenja ove tužbe, pa je tuženik dužan na ukupni preplaćeni iznos kamata platiti zatezne kamate od 19. svibnja 2016. kao dana kada je tužitelj podnio zahtjev za vraćanje preplaćenog iznosa kamata.

17. Suprotno navodima tužitelja, pravilna je i zakonita odluka o trošku spora kako po osnovi tako i visini (čl. 154. st. 2 i čl. 155. ZPP-a).

Neosnovano je tužiteljevo osporavanje visine dosuđenog troška tuženiku upiranjem na koncentrirano raspravljanje i neosnovano održavanje nekih ročišta, te na nepravilno određivanje naknade u punom iznosu za ročišta na kojim su ponavljani prije izneseni navodi i završena su za pet minuta. Naime, iz podataka u spisu proizlazi da je na pripremnom ročištu prvostupanjski sud postupio u skladu s odredbom čl. 219. st. 2. i 288.a st. 2. ZPP-a i raspravljajući o glavnoj stvari je pozvao stranka na iznošenje i razjašnjenje odlučnih činjenica. Međutim, niti jedna stranaka se o tim činjenicama nije mogla očitovati, nego su tražile rok za očitovanje, pa je sud pripremno ročište odgodio sukladno čl. 291. st. 2. i 5. ZPP-a. Na sljedećem pripremnom ročištu je nakon raspravljanja o glavnoj stvari zaključen prethodni postupak, te su nakon toga održana dva ročišta za glavnu raspravu na kojim je sud izvodio dokaze i to na ročištu održanom 31. kolovoza 2020 je saslušan sudski vještak, a na ročištu održanom 23. studenog 2020. je izvršen uvid u isprave u spisu (naknadno sačinjenu pisanu dopunu nalaza i mišljenja vještaka). Prema tome, suprotno žalbenim navodima tužitelja, prvostupanjski sud je pravilnom primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14 i 118/14; dalje: OT/), priznao trošak za navedena četiri ročišta u punom iznosu prema Tbr 9/1 Tarife.

18. Zbog navedenog je pobijanu presudu u točki II. izreke valjalo na temelju odredbe čl. 373. t. 2. i 3. ZPP-a djelomično preinačiti i odlučiti kao pod točkom II. izreke ove presude, a u preostalom pobijanom dijelu odbiti žalbu tužitelja kao neosnovanu i na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a ju potvrditi i odlučiti kao pod točkom I. izreke ove presude.

19. U odnosu na žalbu tuženika.

20. Suprotno žalbenim navodima tuženika, pravilno je zaključio prvostupanjski sud da je sporna odredba čl. 21.1. Općih uvjeta VB L. d.o.o. ništetna na temelju odredbe čl. 272. ZOO-a iz razloga jer je protivna odredbi čl. 269. i čl. 272. ZOO-a. Naime, ugovaranje kamatne stope na način iz odredbe čl. 21.1. Općih uvjeta kojom je određeno da je kamatna stopa promjenjiva i ovisi o uvjetima refinanciranja na tržištu, nije jasna u pogledu načina na koji se određuje kamatna stopa, s obzirom na to da nije jasno o kakvim uvjetima refinanciranja na tržištu odredba govori. Suprotno navodima žalitelja, u Općim uvjetima nije naveden mjerljiv kriterij o kojem promjena i visine kamate ovisi, te se nigdje ne spominje L., pa je sasvim razvidno da činidba glede visine kamatne stope nije određena niti određiva u smislu odredbe čl. 272.

ZOO-a slijedom čega je takva činidba nedopuštena sukladno čl. 271. ZOO-a. Da se radi o neodredivoj činidbi upućuje i to da niti sam tuženik na poziv suda (sukladno čl. 288.a ZPP-a) da razjasni na koji način je utvrđivana kamatna stopa iz. odredbe čl. 21.1 Općih uvjeta nije dao konkretan odgovor je li kamatna stopa trebala biti jednaka L.-u ili je L. uvećavan za neki postotak, radi li se o dnevnom, mjesečnom ili višemjesečnom L.-u i sl., a na što pravilno ukazuje prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude.

21. Međutim u odnosu na zahtjev za plaćanje zateznih kamata je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo, budući da, kako je već navedeno, tužitelj ima pravo na zatezne kamate na preplaćeni iznos kamata od dana podnošenja ove tužbe, a ne od dana njihovog stjecanja. Stoga je zahtjev za plaćanje zateznih kamata prije podnošenja ove tužbe pravilno trebalo kao neosnovan odbiti.

22. Zbog navedenog je valjalo djelomično odbiti žalbu tuženika i na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a odlučiti kao pod točkom III. izreke ove presude, a u preostalom dijelu točku II. izreke pobijane presude preinačiti i na temelju odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a odlučiti kao pod točkom III. izreke ove presude.

23. Ovdje valja istaknuti da tuženikov djelomični uspjeh u sporu nije imao utjecaja na odluku o parničnom trošku, odnosno na omjer uspjeha stranaka u sporu kako ga je odredio prvostupanjski sud, budući da se prema odredbi čl. 35. ZPP-a u vrijednost predmeta spora za odluku o trošku uzima u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva, dok se kamate kao sporedno potraživanje ne uzimaju u obzir.

24. Primjenom odredbe čl. 155. st. 1. i 166. st. 1. ZPP-a tuženikov zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu je odbijen kao neosnovan iz razloga što troškovi odgovora na žalbu nisu bili neophodni za okončanje ove parnice jer bi odluka ovog suda bila jednaka i u slučaju da odgovor nije podnesen.

Zagreb, 31. siječnja 2022.

Sutkinja
Ružica Omazić, v.r.